

що їм не байдужа доля цього неповторного краю, його багатство і краса.

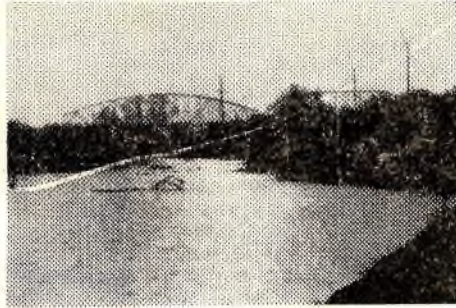
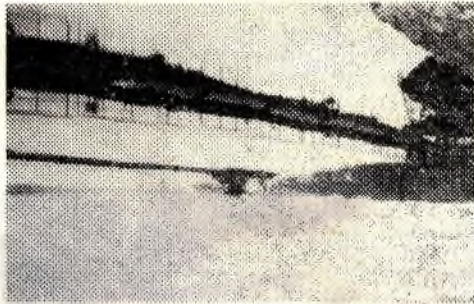
З ПРАЦІВНИКАМИ «Чорнобильводекспл» у а-тації» ми недавно виїхали у надвечір'я лагідної осінньої пори на безмежні простори, що прилягають до Прип'яті, щоб начисто переконатися, що тут робиться для відродження колись життєдайних земель, повноводних річок та озер, буйних і багатих лісів. У плани наших супутників входили більш реальні завдан-

їхали, роздивляючись навкруг, і не могли стримати захоплення: і теплим ще, як осінь, днем, і багряним розмаїттям природи. Ніби й не зона це, а райський куточок.

Машина проминула КІП у Лельові, на в'їзді у 10-ти кілометрову зону, обігнула знайомий силует атомної 1, петляючи серед налізвруйнованих і покинутих будівель господарства станції та численних могиляників — частинного нагромадження металу та бетону, — опинилася на свіжовисп'яній гравієм дорозі, що пролягла вздовж річки. Праворуч за течією, де розкинулася величезна територія станції, у вечірньому промінні відсвічували малі й великі водойми Прип'ятського затону. Галтовані подекуди верболозом та присипані жовтим піском від земснаряду, ці водні площі і були об'єктом уваги керівників «Чорнобильводексплуатації» (див. фото на 1 стор.).

● ЗОНА: СПРАВИ І ЛЮДИ

ТЯЖІННЯ ЗЕМЛІ ПОЛІСЬКОЇ

ЩОБ не вигадували про чорнобильську землю, якими фарбами не змальовували її та які б слова не підбирали очі вразити чимось страшним співбесідника, або твердженням про трагічну долю її. Землю цю потрібно бачити власними очима. Її не оціниш посправжньому, не пізнаєш краси і не відчужеш принадності, коли власними ногами не сходиш із краю в край, навіть, коли це небезпечно для здоров'я.

Ніхто ніколи й гадки не допускав, що з нашою землею щось трапиться, що біда звалиться нам на голову, і ми, настрашені нею, відсахнемося від прадідівських володінь, відмежуємо уражену територію, як болячку на тілі, і чекатимемо, коли вона пройде.

Одвічну красу й неповторність цілого регіону ми віддали в жертву безпечності людини, котра привласнила собі право радити і судити, виставила себе господарем, якому все дозволено. Ми безконтрольно почали порядкувати в природі, замахнулися на звичний, віками встановлений порядок, не замислюючись, що й самі є часткою її.

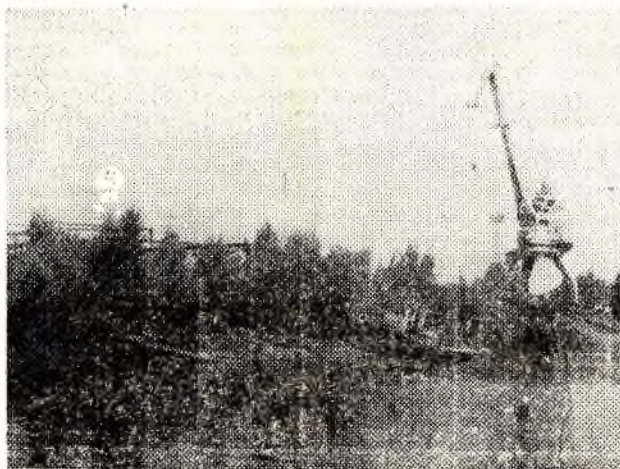
І, як неслухняне дитя, отримали по руках...

Борги потрібно сплачувати, і добре, що ми усвідомили це відразу по аварії, і розпочали відновлювальні роботи.

Людям, котрі зараз працюють у Чорнобильській зоні відчуження, відмивають та відроджують уражену землю, не завжди до красот природи: реабілітація значної території держави не така робота, щоб можна було відволікатися на сторонні речі. Люди ці стоять на сторожі, аби радіоактивна чума у вигляді нуклідів не розповзлася по чистих землях і не вразила кожного, хто живе там од віку. Проте діла вахтовиків свідчать,

які — обстежити і перевірити технічний стан та надійність гідротехнічних споруд, зведених на водоймах, що відроджують Прип'ять від радіоактивного бруду, щедро розсипаного навколо неї.

В машині крім нас, автора цих рядків та фотокореспондента газети, були директор підприємства Едуард Людвигович Панасевич та його заступник — Володимир Семенович Ласкавий. Це не перша наша зустріч, як і не перша поїздка по зоні, і нашим проважним не було потреби вводити нас у курс справ чи знайомити з визначними місцями довкілля. Тож

Варго сказати, що берег цей вже давно втратив принадність, і, швидше, був схожий на промисловий майданчик: то туг, то там валялись покинуті механізми, обладнання, гори каміння. Серед верболозу траплялися купи так звані несанкціоновані звалища, з'їденого іржею чорного металу, вивезеного і висипаного колись кимось, аби подалі з очей.

Ліворуч, де величаво спливали швидкі води річки, знаходилася ще одна гідротехнічна споруда, відвідати яку ми збралися в цей день.

Власне, це була невелика впадина, котра колись з'єднувала водойми затону з Прип'яттю і якою ті без перепину скидали зайвину вологи. Зараз вона засипана гравієм та камінням, з якої струмують три-чотири потужні джерела.

— Призначення цієї споруди, — пояснює Едуард Людвигович, — попередити виноси радіонуклідів із Прип'ятського затону у Прип'ять. У дамбі зроблено дренажні прорізи для фільтрації та витоку води і працює вона, як бачите, ефективно.

Оглядом дамби спеціалісти лишилися задоволені (див. фото вгорі на 2 стор.). Ніякого руйнування не видно, отже і ремонту робити не потрібно. Літо цього року

(Закінчення на 2 стор.).

